

El camí que es va perdre

per Salvador Comelles

Tots els camins porten a algun lloc: surten d'un poble i van passejant fins al poble veí; o s'escapen d'un mas i volten pels horts; o baixen saltant des d'una ermita fins que arriben al mar.

Però una vegada hi va haver un camí que es va perdre. Era un camí jovenet, que sortia d'un molí i que encara no havia fet el seu recorregut gaires vegades. Un matí a punta de sol es va posar en marxa i, tris tras tris tras, va anar fent fins que al cap d'una estona es va aturar i va mirar al seu voltant. No reconeixia res del que veia.

—Cap on anava, jo? —es va preguntar, mirant a banda i banda, sense saber quina direcció havia de prendre.

S'havia perdut, i en aquells moments es va adonar que es convertia en un camí sense final, un camí que no duia enlloc.

Potser un altre que s'hagués perdut s'hauria posat a plorar. Però el nostre camí, després d'estar una estona confós, no es va amoïnar. Ell era un camí i el que volia era sortir del molí i arribar a algun lloc.

Buscaria un nou destí que li agradés.

Per decidir cap on anava, es va enfilem dalt d'un turó que tenia al davant. Un cop dalt, va contemplar una vall que s'eixamplava nord enllà: se n'hi veien molts, de camins, que anaven per tots els topants de la vall.

—No hi faig falta, jo, aquí. Més aviat hi faria nosa —va pensar—. Hauré de buscar per un altre cantó.

Llavors va baixar del turó i se'n va anar cap al sud, on es veia tota una estesa de camps de conreu. Semblava que per aquella banda només hi havia alguns camins molt estrets. Potser per allà tindria futur.

—Travessaré aquests camps —es va dir— i arribaré fins a aquells revolts d'arbres que es veuen allà baix. Hi deu haver un riu. I m'agradaria, ser el camí del riu.

Però així que va començar a travessar un dels camps per anar en la direcció que havia escollit, li va sortir un pagès del camp del costat y el va començar a escriuassar:

—Ei tu, fuig d'aquí! Que no veus que m'esguerrars aquest camp? Toca el dos corrents!

El nostre camí es va parar de cop, desconcertat. No volia fer malbé res.

Però veient com anaven les coses, va decidir de recular i va tornar a rumiar cap on tirava.

—Aniré cap a llevant —va resoldre.

Cap a llevant hi havia un bosc, que semblava gran i espès i no s'hi veia cap camí que en sortís. Segur que aniria molt bé obrir-ne un i que la gent pogués travessar el bosc d'un cantó a l'altre.

Se'n va anar cap allà i quan va arribar

al bosc s'hi va ficar. Era un bosc molt atapeït. Les capçades dels arbres eren altes i s'entrecruaven i amb prou feines hi entraven els raigs del sol. A mida que es ficava en aquell bosc tan ombrívol, el nostre camí va començar a neguitejar-se.

Va recordar llargues històries de por que havia sentit explicar a alguns caminants i tant i tant es va esporuguir que va acabar fent-se enrera. Va sortir del bosc i va tornar al punt on havia començat.

Ara sí que es començava a desanimar. A veure si no trobaria cap lloc on anar. Només li quedava una direcció: a ponent, hi havia uns camps erms i uns pujols petits amb alguns arbres escampats. No era gaire prometedor, però havia de provar-ho, i va enfilem cap allà.

—Almenys no faré nosa a ningú —es va dir.

Al cap d'una estona va passar pel costat d'uns arbres fruiters i d'una vinya abandonada. Allà a prop es veia una massia en runes. I de cop y volta, va creuar-se amb un altre camí que no havia vist. Era un camí vell, ple d'herbotes, amb els marges que començaven a desaparèixer.

—Caram —el va saludar el camí jove—. No t'havia vist...

—És que sóc vell —li va dir l'altre camí— i estic mig esborrat, ja. Veus aquell mas enrunat que hi ha allà baix? Jo portava a una font. Era el camí que agafava

Alicia Suárez

la gent del mas per anar a buscar l'aigua. Una aigua molt bona...

—Ets el camí d'una font? —va repetir el camí jove, molt interessat.

—Sí, porto a la Font de les Heures, però fa tant temps que no ve cap caminant que potser del nom ja no se'n recorda ningú. Vine, que t'hi duré.

Els dos camins es van ajuntar. Van tirar avall cap a un torrent y després d'unes quantes ziga-zagues van arribar a la font. Era un lloc molt tranquil, amb una font amagada entre les heures i amb un doll d'aigua molt fresca. Al camí jove li va

semblar que aquell era un destí preciós i li va proposar al camí vell que dels dos camins en fessin un de sol. I el camí vell en va estar molt content.

Es van ajuntar. Ara eren un sol camí: un camí nou, que sortia d'un molí i arribava a una font. La gent del molí, el primer dia que el van agafar, es van quedar sorpresos d'anar a parar a una font. Però els va agradar molt i de mica en mica la van arranjar. Més endavant hi van dur els parents, i els amics, i la font va anar sent cada cop més concorreguda.

I un dia, precisament a la cruïlla on

s'havien ajuntat els dos camins, algú hi va plantar un rètol amb una fletxa i un nom: «Font dels Moliners». El nou camí va estar-ne tan cofoi que per celebrar-ho va decidir que aquell dia estrenaria un parell de dreces i que als caminants que passessin el camí se'ls faria més curt.

Així que molts dels qui van anar a la font aquell dia, només arribar-hi comentaven, sorpresos, el mateix: «Xerrant xerrant se'ns ha fet ben curt, el camí», deien. I cada cop que ho sentia, al nostre camí se li escapava el riure per sota els marges, tan enjogassat que no el podia aturar.